

גאט

יגאל לביב

כ אשר יצאתי למילחמה, לא שיערתי כי הגיוס של יום-כיפור יסתיים כפי שהסתיים. רק ביום חמישי, אחרי חמישה ימי קרבות, כאשר רעי מנחם, בן-ציון ועוזי לא חזרו אלינו, ועוד אחרים נפצעו, רק כאשר ראיתי בעיני את גדול המחבלים של טרם המילחמה ואת ביוזנות ימי הקרבות - החלטתי לכתוב יומן זה. לא למען המתים, לא למען הפצור עים, כי אם למען הנותרים ב' חיים, כדי שילמדו להיוותר ב' חיים במילחמה הבאה ויעשו הכל למנועה.

יום חמישי, 11.10. השעה שמונה ושלושים בבוקר. סוף סוף מוצאים זמן לשבת ולכתוב אחרי חמישה ימי טירוף ודם. אני יושב עתה בבונקר במוצב, בגיד רה הצפונית של התעלה, בין קנטרה ואהיטינה באופן כללי. זה עתה סיימנו לטעון מחדש מחסניות של מקלעני נים, ואנחנו מחפשים משהו לאכול בבונקר קרים של המוצב. המוצב היה תפוס קודם על ידי חיילים שנטשוהו תפוס והשאירו בו את כל הציוד, כולל הציוד האישי שלי הם במלואו. זהו אחד מרשת מוצבי התער לה שרובם ננטשו או נתפסו על ידי ה' מצרים בהתקפה הראשונה. בעיקר אנו מחפשים פצצות למרגמה 52 מ"מ, הנמ'

תקציב הביטחון? שוירודי מההרפתקאות של התעשייה האווירית ויקנו ציוד לחימה. הגענו למוצב ב'6 בבוקר לערוך ממנו תצפיות ומצאנו עצמנו בעיצומו של קרב בו המצרים מנסים לכבוש את המוצב אחרי שבילילה נכשלו בניסיון דומה. באנו לכאן אחרי שהתעוררנו בחניון הלילה מאש כבדה. מחלקת קומנדו מצרית עברה בלילה את הקוים ותקפה את הניון-הלילה של הגודד שחנה לידנו. צ' פינו באש הקומנדו המצרית. מזל שירו לא מדויק וכך פגעו רק בשתי משאיות תחמושת שדלקו תוך התפוצצות התחמו'

המת ששתי-הימים. עכשיו מ. נעדר, אבי רהם נפצע ופונה, טלי נפצע וחזר מייד לאחר שהוציאו את הרסיסים מגבו. נוכרתי כיצד טילפן אלי מ. בשבת, יום-הכיפורים, ה'6 לחודש. ראה מכוניות נוסעות והבין כי משהו קרה. דקה קודם צלצלתי ליתידה, אמרו לי לבוא מייד. לא התקשרו אלי כי לא נמסר להם שחזרתי מ'מחול' כמה ימים קודם לכן. אמרתי למ. שאני יוצא מייד לחטיבה, והוא אמר כי הוא מפקד אזור גיוס ויבוא רק בערב כשיגמור את חלוקת צווי-הגיוס. לקחתי רק כמה דברים חיוניים ונסעתי.

לקו. לפנות ערב מובילים את הטנקים של החטיבה למקום. השעה עשר בערב, גומרים להכין ניס את הטנקים ונוסעים תורה כדי להוביל לקרבת הקו הקדמי. הכביש מלא שיירות הגעות קדימה לקו הראשון. הקו פעיל מאוד בליל שני זה. פצצות תאורה מאירות את הקו כולו. קל להבחין בין הפצצות שלנו שאורן צהוב לפצצות מצריות שאורן לבן בהיר. הארטילריה שלנו ושל המצרים מנהלות דו-קרב וגם הטנקים שלנו ושלם החלו בקרב ש'בש

סיירות התדהות

צאת בידנו. החברה הם אנשי סיור של צבא ק. ושלי, יחידת חרמ"ש של חטיבת שיירון ומספר טנקים. כשירדנו למלחמה הקציבו לנו - יחידה קרבית שירדה מייד לקו הראשון בחזית קנטרה - מרגמה אחת ליחידת הסיור. מזה שעתים אנו מתקשרים עם הכוחות בשטח, מתחננים לקבל פצצות מרגמה. אין לאף אחד.

להם מקלעים וחצובות אין מספיק תחמושת למקלעים. שוב מנחמים אותנו: זה לא שיש ל' מישהו משהו אישי נגדכם, המחסור הוא בכל צה"ל.

היכן שמן המנוע לגיפים? לכל הרחוקות, מה עושים כל שנה עם 7 מיליארד לירות של

ש. כמה נגמ"שים שלנו הבחינו בדמויות רצות מכיוון ההתקפה ופתחו באש חזקה. הם הפסיקו כעבור כמה דקות כאשר ה' בורחים שכו ללא תנועה. מייד החלה הפ' גוה של מרגמות מצריות עלינו, לסייע לקומנדו שלהם להימלט. נגשתי עם הגי' פים שלנו להרוגים ופצועים, העמסתי את ההרוג על הגי' שלי. הוא היה בלונדי, חולצה פתוחה, מרוטש כולו.

א ישנתי בלילה הזה, ליל התקפת הקומנדו. נמנמתי וחשבתי על מ. נוכרתי בעשר השנים בהן אנו יחד ביחיד דת הסיור. בטוילים המשותפים שלו, של טלי, אברהם ושלי - חבורה מלוכדת ה' ניפגשת כל חודשים בבית אחד מארבע-תנו, יחד במילואים, יחד עברנו את מל'

לא התייחסתי ברצינות לעניין, וחשבתי כי כעבור יום נשתחרר. הגעתי לבסיס, ומייד התחלנו לארגן את גיוס וחיל יחידת הסיור. בימי שלום אני רס"ל ביחידה. במלחמות אני הופך לסמל או מפקד מחלקה לפי ה' צורך. זה התסכם ביני לבין המפקד רוני. כבר בתחילה קבלתי בשורות איוב. במקום מיספר הגיפים שלנו נקבל רק ארבע ואולי יגיעו עד הערב עוד כמה. אנו ניגשים לאירגון היחידה.

חיילי היחידה באים אחד אחד, ניגשים לאספאות. מקבלים ציוד, הולכים לצייד את הגיפים. הבעיות מתחילות כבר בבסיס. אין מספיק מרגמות, אין די רדג'ים, אין מספיק בזוקות ואין מספיק משקפות. אין גיפים, עד הבוקר הצלחנו לקבל ולצייד 10 גיפים, כאשר רק 4 גיפים אל החטיבה. בבוקר יוצא רוני עם 8 גיפים אל החטיבה, משאיר אותי לגמור לצייד את יתר הגי' פים ולהביאם בצהריים. ב'2 בצהרי יום ראשון אנו זזים ומגיעים בערב לאזור הכינוס. מחר עלינו להחליף את הכוח היר' שב בקו הראשון.

הדיווחים אינם מעודדים. המיצרים חדרו עמוק לתחום שלנו, באזור קנטרה, תפסו שטח שרחבו 5 עד 8 ק"מ. העבירו יותר מ'200 טנקים לאזור שלנו והסמוך לו. בלילה איננו ישנים הרבה: נוסעים חזרה לאורך ציר התנועה לחפש מכוניות שהלכו לאיבוד לחטיבה. זהו חלק מתפקידי הסיור החטיבתי. בבוקר אנו שומעים כי ב'2 ביבה תקפה כיתת קומנדו מצרית טנק ושני זחל"מים שלנו, לקחה חייל בשבי, פצעה את היתר ולקחה את כל הציוד. (כוח שרדף אחרי התוקפים הצליח להשמידם אחרי יומיים. השבוי נמצא חי. הם לא ירו בו גם כשחוסלו.) זמנים טובים הגיעו, אני חושב לעצמי. כפעם ראשונה מאז ימי וינגייט שהערבים תוקפים בלילה והיהודים מסתגרים במחנות וממתינים להתקפות הקומנדו המצרי.

נו עוברים את בלוזה, רואים אוטור בוסים עם חיילות אותן מפנים מן המקום מחשש להתקפות מצריות. מגיעים

(שיירון בשיריון). בלילה זה לא תהיה הרבה שינה לשני הצדדים. בלילה החזירו המצרים חוליות של קציני-הצפייה קדמיים, שהסתתרו במשך היום בין כוחותינו וטיווחו את ה' ארטילריה המצרית בדייקנות שטנית. היו מקרים, למשל, כשנסענו לסיור והם ממש רדפו אחרינו עם הפגזים לכל מקום. אחרי שלמדנו את הפטנט שלהם, התחלנו לעבוד בימים בעיקר על חיפוש חוליות קציני-תצפית מצריים. משך שבוע גילינו וחס' מדנו (הכוונה לסיירת) שלוש חוליות כאלו. אבל היה מצרי אחד שפעל לבדו (לפי העקבות) ושיטה בנו כל הזמן. כלילות היה מתגנב לחניונים שלנו וגונב מנות קרב ומים משלנו. היינו מוצאים שיירי מנות-קרב במקומות בהם ישן בלילה. היה מבלבל אותנו על-ידי טשטוש עקבות. ועד סוף המילחמה לא מצאנו אותו. התחלנו ממש להעריך אותו.

מכיוון פורטיפואד נשמעת ונראית אש כבדה. כוח שיירון שלנו מנסה לפרוץ לעבר התעלה ומסתכח שם שקשות. מטוסים שלנו חגים בגובה רב ומטילים פצצות. כל פצצה מעלה להבה עצומה. המטוסים אינם יכולים לטוס גמוך בגלל חגורת הטי' לים הצפופים של המצרים. יום שלישי בבוקר, 9.10. אנו יוצ' אים לסיורים בשטח. מחטשים חוליות קר' מגדו מצריים. בחצותי את הכביש בלוזה-קנטרה, סמוך למוצב שלנו, עוצר לידי גי'פ וממנו יורד יוסי, מפקד יחידת שיר' יון. לפני שעברתי לסיירת הייתי בסיו' של הגודד של יוסי, ואני מכירו טוב. הוא מבקש כי ניקח אותו לגדוד שלו. המילחמה תפסה אותו בסך-פרנציסקו, שם היה במסגרת עבודתו באיגוד מגדלי-חב"י צים. חזר ארצה ישר לתותי.

נו נוסעים ליחידה הנמצאת מול קנטרה. בצומת אין כל מחסום וכל רכב תועה יכול להמשיך לקנטרה, אל המצרים. אבל אז לא חשבתי על כך. רק כשמנחם לא חזר, אכלנו את עצמנו למה לא שמנו מחסום בצומת. פוגשים חברה מוכרים. אנו מחליטים

